

kere, hogy főiskolánk fizika szakos hallgatói közül nekem van a legvilágosabb ismeretem a ferdehajításról és annak parabola alakú pályájáról. Az pedig természetes, hogy a földdel való összeütközésből származó nagyobb deformációt, alakváltozást én szenvedtem. Azt a magasabb rendű lelki élményt pedig nem tudom szavakba öltöztetni, mely akkor hullámozott végig tudatmezőmön, amikor az anyaföldre lapultam szeretetteljesen és éreztem, hogy az elektromos töltések nagy része felszabadult bennem. Szerencsére nagyobb zúzódást és törést nem szenvedtem, csak arcomon keletkezett biborvörös és lilás alapon néhány dudorodás és bemélyedés. A keletkezett új helyzet csak annyiban hozott újat, hogy tanuláskor többször tapasztaltam tanítványaim vidámságát, mint az esemény előtt. Az idő minden sebet begyógyító ereje azonban pár hét lepergése után visszaadta eredeti színem, úgy, hogy az arató bálon már csak pár halvány forradás tanúskodott a mult idők nagy

eseményeiről. A kepebál (aratóbál) határkövet jelentett életemben, mert ott táncoltam először. Illetve csak a csárdást lejtettem volna. Úgy emlékszem, hogy nagyon rosszul ment a tánc. Szégyenlem a dolgot s már csak azért is ille nék jól táncolni, mert főiskolánkhöz vezető utat már egy éve csinalják...

Az idő kerekének állandó forgása a jelent multtá alakította. A báli események is a többi kedves nyári emlékek között várják a felidőzés pillanatát. A szeptember rohamlépésekben közeledett s egyszerre csak azt vettem észre, hogy a vonat ablakából mélázó tekintettel nézem a mindjobban távolodó kis falu képét.

Már hullanak a fáról a sárga levelek, már forgatjuk a tudományos könyvek lapjait, már kísérletezünk a laboratóriumban, de a nyári hangok még mindig a fülemben csengenek. Ezért égettem meg mindjárt az első kísérleti órán Bunsen-lángban az ujjamat. Ilyen az, ha az ember ősszel a nyárra gondol. Vadász Béla.

IFJUSÁGI ÉLET.

Halottak napján főiskolánk ifjúsága is leróta kegyeletét kedves halottai sírjánál a tabáni- és németvölgyi temetőkben egy-egy szerény virágcsokorral. Elzárándokoltunk az elesett honvédek közös sírához, hol Vadász Béla tolmácsolta meleg szavakban mindnyájunk fájó megemlékezését. — Azután fölkerestük Virág Benedek, Budenz József, Bartalus stván, Király Pál, Hunfalvy János, Lovcsányi Gyula, Szmecena József, Kiss Aron és Wangel Jenő nyug-

vó porait, hol sorban Ádám Zoltán, Szabó Gyula, Gaál György, Stoia Mihály, Vigh Endre és Tóth László mondtak egy-egy rövid emlékbeszédet.

A temetőből visszajövet a főiskola aulájában elhelyezett hőseink emléktábláját koszorúzta meg Szakál János vezér bajtárs szép emlékbeszéd keretében.

Mohácsi emlékü: ep. F. hó 6-án bajtársi egyesületünk is méltó keretben emlékezett meg a nemzetünket 400 év előtt ért

nagy csapásról. Az ünnepség a Himnusz eléneklésével vette kezdetét, majd Kovács László szavalta el Kisfaludy Károly Mohács c. elégiáját. Utána Tóth Miklós fejtette ki a mohácsi vész előzményeit s magát a katasztrófát. Azután Dobos András énekelte Faller: Suhogva mint az esti szél c. Mohácsról szóló műdalt, amit Peschkó Zoltán kísért zongorán.

Majd az énekkar énekelte el Schumann: Élj őseink hazája-t. A következőkben Ady Endre: Nekünk Mohács kell és Sajó Sándor: Mohács c. költeményét szavalta el Stoa Mihály. A műsor változatosságát nagyban emelte vonósnegyesünk, melyben Sugár László, Jámbor Lajos, Zsádon Antal és Massong Alajos játszották Bihari Requiemjét fia halálára. A záróbeszédet Bartók Miklós tartotta, végül a Nem, nem soha hangjaival záródott az ünnepség. Az énekkart Peschkó Zoltán vezette. Az est mind erkölcsi, mind anyagi tekintetben fényesen sikerült. Főiskolánk sajtó alapját a következők gazdagították: Závodny Jánosné 20, Farkas Dénes 20, Erdélyi Lajos dr. 30, Mester János dr. 50, özv. Kovács Gyula

láné 20, Kertész Gyula 50, Cser János 20, Marton Istvánné 15, N. N. 30, Szakál Gusztávné 50, dr. Veszter Henrik 30, N. N. 30, Czöndör László 50, N. N. 15 ezer koronával, melyért fogadják ezuton is hálás köszönetünket.

Első teadélutánunkat f. hó 7-én tartottuk a Budai Polgári Kaszinóban. A táncot rövid műsor vezette be, mely a következő számokból állott: Rácsoskapu — népdalegyveleg, énekelte a főiskolai kis énekkar. 2. Lisznyi Kálmán: Kupaktanács, szavalta: Rezsabek Gyula, 3. Felfedezésem: humoros felolvasás, tartotta Bartók Miklós. 4. Temetőben láttalak meg — népdalegyveleg, énekelte a főiskolai kis énekkar. Konferált: Jankovits Miklós. Az énekkart Peschkó Zoltán vezette. A mulató műsor már jó hangulatot teremtett és nemsokára „Van nekem egy szép szeretőm“ hagyományos pedagógus csárdással megkezdődött a tánc. Az estély fényes sikerét az igazolja legjobban, hogy táncnál a terem már kicsinek bizonyult. Vendégeink a legjobb hangulatban maradtak együtt és a közeli viszontlátás reményével távoztak.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

W. J. Munkája jönni fog.

Szűll a madár ágról-ágra. Az egész versben legtöbbet ér a cím, azt sem Ön írta, hanem Arany János.

Irni szeretnék. Éhes macska tejjel álmodik.

„Az” ismeretlen. Novellájának van sok jó oldala, azonban még sok kívánnivalót hagy hátra. Jellemrajza gyenge. Igyekezzen, hogy azt az „Ismeretlent“ legalább mi ismerjük meg.

Hangulat. A novella jó és értékes, kifejezései, meglátásai eredetiek; beállításra ügyes és igazi művészi vénára vall. Azonban — tekintve lapunk szellemét és célját — tulságosan materializmusa miatt nem közölhetjük.

Két vicc jön. És a harmadik az, hogy hozzánk viccel jön. Ne vicceljön.

Alom. Verset elvből ne írjon.